

Поручикътъ. — Добъръ денъ, докторе. Имате ли
нѣкакви новини?

Иткартъ, съвсемъ тихо. — Орландо е въ карцерото.

Поручикътъ. — Аа-а!

Иткартъ. — Въ него казахъ, не забравяйте.
Въ съмъ за реда.

Изма.

Поручикътъ, обръща се внезапно и се сръща съ
Орландо. — Орландо?

Орландо, гърки да си бие. — Господикъ поручикъ?

Поручикътъ. — Какво търсите тукъ?

Орландо. — Дойдохъ да видя Панталоне и

Валерио.

Поручикътъ. — Би нѣтъ какво да ви арестувамъ.

Орландо. — Защо не ме арестувате?

Изма.

Поручикътъ. — Слушайте. (Отвѣжда Орландо
на край на сцената, близу до вратата на карцерото.) Защо не от-
крадихте Анжелика?

Орландо. — Защото Анжелика е символъ — съби-
тието, което събудиа хората. Безъ Анжелика ние не бихме
имали поле за борба.

Поручикътъ. — Питамъ се, защо гражданитъ
обичатъ толкова борбитъ!

Орландо. — Големитъ народи не отвратъ отъ
трудноснитъ. Тѣ ги разрешаватъ.

Поручикътъ, като изважда отъ джоба си една
визитна картичка. — Ето ми името. Стоинете си за мене. (Обръ-
ща се къмъ кракитъ вардейци, тѣ са строени въ две редици предъ
вратата.) Мирно! Толовинъ кракка! Напредъ, марши! Отой!
(Стоятъ редици а отдалечаватъ отъ вратата и му обръщатъ гръбъ.) Велзай!